

Snaga je u ovim ljudima

(PODRAVSKI ZAPIS)

Vu tem kraju poznam samo svoju bol zato sem zakopal ovde srca bol...

Čovjek je — kažu — najjači na svojoj zemlji! I dok horba; i kad joj se raduje ili nad njom tuguje.

Podravec — vjerni rintlač, ali i stvaralac kulturnih dobara u isti mah: poslovice, doskočice, šale, preslice, forule, okarine, modli, hambari, virjani, glaže ili ti naiva...

— Komaj čekam dok mi punica vmerne kaj mi tast ostane zabadav — znao bi reći matura Jendraš z đurđevačkih Konakov.

— Zet, to neje lepo ni čuti, a kamoli biti — pridružuje se štef Večenajev.

— No dobro, dečki, ajd povečte gda je den zetov kad se tuliko špinčite? — pita Vladina Kraljev. — Jerbo, ako žene imaju svoj den, moški fašenka, zetovo je... na četrdeset mučenika.

Dečki, šalu za škrlak, vreme je posla. Pšenica se nije bogzna kaj pokazala. Vlaga, osjak, ščavij, snet, slak; izmiješalo se vrijeme, pogođeni su usjevi. Kuruza, doduše, bolje stoji, ali je grozdje negdje počelo gnjiliti, dok je već crn-bel v trsju nadebelo popeval goričnu sinfoniju.

Ljudi, pa čemu uzdisanje?

Crne asfaltne trake zarile se takorekuć u svaki zaseljak toga našega zelenoga saga.

Traktori brenčiju njivama kao da iz njih izvire.

Hiže do neba kakvih se ni grad ne bi stidio.

Automobila zarađenih za marke, šilinge, franke, krune, dinare... puna torba.

Dekle z Medvedičke, na zabavi, oblečene i doterane kak najlepše velegradske puce.

Postajemo mali Kuvajt, znaju u šali reći Molvarci i Golčani.

I naftovod je prošao uzdravljem.

Borovljani, poslije izložbe vina, dobivaju tvornicu!

Đurđevac upravo trči iz nerazvijenosti.

»Podravka« se širi na Danici.

Računamo i sa celulozom.

Pitomača — naša Virdžinija.

Picokijada, Ivanjski krijesovi, Podravska brazda, Hlebine, Podravske Sesevete, Šemovci...

Šport u zamahu.

Čovjek upravo iznenađen kad poslije nekoliko godina obiđe »naše« među panonske nizi. Čemu tugovati za dravskim vodenicama ili klopcima; fijakerskim vošnjama v toplice ili na proščenja?! I sad se to može, ali brže, jednostavnije. Nešto kao danak napretku, za više slobodnog vremena, više odmora, bezbrižja.

— Nesla cura v melin vreče, v melin vreče... da ju mlinar požegeče, požegeče... Dober večer pajdaši — pozdavlja Martin Cik Pericu, Jožu, Ivinu i Marka pri Petričecovmi na Vire.

— Em kaj si se raskokodakal, Martin?

— Je, dečki, proslavili smo sto let knjižnice i vatrogastva, na Picokijadi v Đurđevcu »zvlekli« smo Areninu plaketu.

— No kad se već tak šegačiš s tem »v melin vreče«, jer znaš kak so negda melju krali na Repašu. Vodničar je par pot primetil, dok je zaran došel v melin, da je v kištraj menje mele. Jedne noći zeme on duplonko i čučne pod raspelo. Došli tati i hapili se grabati vu vreča. Gazda se digne, a lopovi so se od straha zabezknoli: joj, em je Jezuš oživel!? Neje, sosedi moji dragi, to sem ja, gazda, pak se dobro poznamo, smo z iste vulice...

Jesen je.

Blaž je počistil njive pak menja kotače
na gumenjaku.

Matok štagla prekriva.

Imbra štalu taraca.

Martin sina v soldate spravla.

— Ki je vrag to soldačijo zmislił. Da
sem domaj bi se z Jalžom opeckaval, bi v
goricaj grozdje bral, mošta prešal, rakijo
pekel i pod proso gnoja vozil — nevoljko
će regrut Ivek.

— Dej ne brundaj posranec, pak valda
znaš da što neje za puško, neje ni za curo
— kori ga stari galicijski kalinovečki ratnik
Joža.

I opet će Martinje, z jesenskim vetrom
i nama, pa Vincekovo i sočovo rezanje loze;
obavezni sastanak pri Andrici (ako se to ta-
da posuši njegova amfibija što zaranja ispod
podvožnjaka), Novo leto, čehare i dočehače,
kolinja i zabave, svati, sastanci i rastanci,
dolasci i odlasci, čak i u frent, stvaranja i
maštanja...

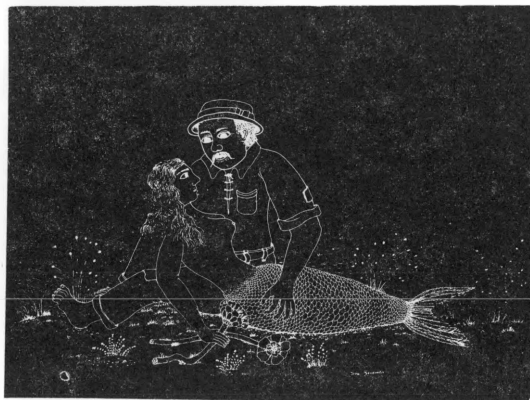
A Drava, hirovita, pitoma, divlja, oduzi-
mat će ovdašnjem življu i darivati; otimati
i rađati život; drsko se poigravati s čovje-
kom kojemu služi i koji njoj služi. Proteći
će još mnogo vode dok Podravec bude za-
dovoljan. Vječiti buntovnik za bolje izmislio
je i ovo: i mi smo negda imali morje samo
smo ga isušili i sada delamo pametniji posel
— uzgajamo žito i hranimo sebe a i mnoge
one koji upravo za žetve planduju na našem
plavom Jadranu (Tonda je otišiel u Pirovac
u kolovozu, da se krivo ne shvati, primjeću-
je Pepač).

Dan je umorio ratara i radnika. Gase se
svjetla, Podravlje se sprema na počinak
blag. U rano proljeće njive će ponovo zvati
na prvi uranak.

Vrijednost je u ovoj mekoti.

Skrb je odličje ovoga kraja.

Snaga je u ovim ljudima!

(Josip Generalić)